

Гимназијалац

Лист ђака Српске гимназије „Никола Тесла” у Будимпешти школска година 2015/16. број 2.

Садржај

Олуја.....	3
Судбина.....	4
Немојте нешто да заборавите!	5
Бруцошијада из угла 9-ог разреда	6
Бруцошијада из угла организатора	7
Пантљике.....	8
Сусрети гимназија Европе	10
Добротворно вече	12
Ми смо та екипа	14
Злато за одбојкашице	15
Брод шампиона!	16

„Гимназијалац”

лист Ђака Српске гимназије „Никола Тесла” у Будимпешти, школска година 2015/2016. број 2.;

Уредник: Анђела Теслић

Редакција: Анастасија Топаловић, Невена Богићевић, Стојан Матић, Нађа Марчетић, Јана Лишанин, Катарина Радојичић, Јована Дудуковић, Катарина Поповић, Ивона Чолаковић и Соле капитен

Технички уредник: Зоран Меселџија

Одговорни професор: Драгомир Дујмов

Лектура: Драгана Меселџија

За издавача: др Јованка Ластић, директор

Реч уредника

Драги моји СОШИГ-овци

Одмах на почетку, желела бих млађим ученицима да поручим да уколико чују приче како наша школа није пуно „тешка“, нека не падају на ту „фору”. Поред учења школских предмета (које је обавезно уколико не желите да своје слободно време проводите на силенцијуму у школи), ту су и многе друге школске активности. Наиме, вратимо се на прво полугодиште. Знамо да је десети разред можда најтежи и да одговарање из хемије и учење за контролни из географије узима доста енергије, али десетаци су први пут, од како су у Сошигу, стављени на тест колико су сложни, маштовити и храбри да направе програм за наше драге бруцоше. Бруцошијада је успешно прошла, а утиске бруцоша, као и организатора, можете прочитати у овом броју. Колико год да је десетацима било напорно, мислим да је трећа година била под највећим притиском. Имали смо задатак да организујемо најважнији догађај у току године: Пантљике. Иако није било ни мало лако, уз пуно успона и падова једанаестаци су одрадили свој посао максимално и испунили висока очекивања. Наши драги матуранти су на Пантљикама показали свој плесни таленат, а сада им је једини задатак да се спреме за матуру и науче матурске тезе. Такође спортисти наше школе су били изузетно успешни. Златне кошаркашице су освојиле прво место на државном такмичењу, али и на градском. Кошаркаши су освојили бронзу, а златне одбојкашице су се у Дебрецину попеле на прво постоље. Њихове утиске можете прочитати на спортским странама Гимназијалца. У склопу свих ових узбудљивих догађаја био је и распуст, на којем су будући писци и књижевници наше школе имали инспирацију, писали и то одлучили да поделе са нама.

И за крај, у духу Пантљика волела бих да поручим пре свега матурантима, али и осталим ученицима: Ко сме тај може, ко не зна са страх, тај иде напред!

А. Теслић

Олуја

Ову олују сам једва чекала. Превише дуго је било тихо, превише дуго... Не бојим се бујица које следе, недостајале су ми... Желим их све, само за себе, желим моје парче неба, сунце, кишу, дугу, желим да стрепим, да се надам, да гледам у небо и очекујем следећи талас који ми доноси! И заиста, небо је донело баш оно што сам желела: донело ми је нови поглед на наш мали свет испод великог плаветнила. Дошла је ненадано, како то са олујама и бива, затичући ме неспремну и рањиву. То је прва лекција коју сам научила: очекуј неочекивано! Нико није замишљао овако нешто... Нисмо ни слутили да ће сиви облаци који су се, изледало је, опрезно шуњали по небу, донети нешто више од краткотрајног освежавајућег пљуска. Тако је све почело, освежавајућим пљуском за који ми није требао кишобран, јер ми је киша необјашњиво пријала, док сам ја као дете весело трчала будимпештанским улицама... Наједном, чинило се као да ми ветар даје крила, носи ме у неки нови свет, показујући ми просторства која никада до сад нисам видела. Или нисам била довољно храбра да видим... Али тада сам направила прву грешку: свидело ми се, свидело ми се да летим, поново видим и осећам све око себе. Волела сам кишу која је квасила моју одећу и дугу црну косу, волела сам хладни ветар који се увлачи у кости, и од чијег се сваког новог налета стрепи, и желела сам још. Киша је трајала данима, док сам ја замишљајући велику плесну дворану, ношена необјашњивом снагом успевала да је испратим, правећи сваки корак у до сада мени непознатом заносу. Страст је обавијала сваки покрет које би моје ошамућено тело направило, док су ми мисли лутале заборављајући нешто што ће ме касније скупо коштати. Моја крила су полако нестајала, а пљусак се постепено претварао у ромињање, све док облаци нису ишчезли, остављајући ме опет саму и покислу негде на улицама овог великог града... „Био једном давно и негде далеко, можда у Кини, неки моћан, паметан и милостив цар који је једног дана окупио све мудраце из свог царства, филозофе, математичаре, научнике, песнике и рекао им: Желим кратку реченицу која ће послужити у свим могућим околностима. Мудраци су се повукли и месецима размишљали. На крају се се вратили и рекли цару: И ОВО ЋЕ ПРОЋИ! Па су додали: Бол и туга пролазе, као што пролазе радост и срећа.”

Анастасија Топаловић, 11.6

Судбина...

После доста времена срео је њу, своју симпатију из прве клупе основне школе. Иако су обоје већ завршили факултете и успешно радили за велике компаније, препознао ју је одмах. Ни на тренутак се није двоумио. То је без сумње била она. Дуга смеђа коса лепршала је на ветру, била је у краљевско плавом капуту, а око врата је носила жути шал од кашмира. Својим дугим ногама освајала је погледе зачараних мушкараца. Када га је угледала, одмах је препознала свог друга из детињства и пришла му уз пријатељски смешак. На тренутак је време стало, осетили су то и сами. Сутрадан су се нашли на кафи. Кафа по кафа, њихово виђање је постало све чешће и пријатније, али у њој је увек било нечег непознатог, увек нечег за њега узнемиравајућег. Све чешће је размишљао о њој, и дозволио је себи да то призна. Исход признања био је бајковит – и он се њој свиђао. Био је пријатан младић, добро васпитан и са лепим манирима. Њихова веза била је једна од оних о којима многи маштају. Уклапали су се по свему, били су исти, разумели су се. Долазили су из исте околине, а физички су били савршени једно за друго. Како је време пролазило, оно чега се највише

плашио код ње, постајало је све израженије. Њена одсутност и замишљен поглед плашили су га, а избегавање сваког разговора све су чинили још неподношљивијим. Пропатио је тих пар месеци док му се није отворила и признала све. Признала је да се плаши. Плаши се да се не понови прошлост која ју је пратила. Знала је да је погрешно живети у прошлости, али страх није могла да превазиђе. Он ни поред свега није одустао од ње, и знао је да се за њу вреди борити. Тако је и било. Пролазили су дани од њеног признања и све се чинило светлијим. Она се чинила искренија и отворенија. Најзад је нашао сврху свог живота и своју судбину. Његова судбина је била она. Она је та која његовом животу даје смисао и која је крај њега остала заувек, јер је он за њу био ту кад су се сви други плашили да остану.

Катарина Поповић, 11.б

Прилазимо колима и затичемо рози папирић заденут за брисач. Болдованим словима је писало „85€“. Казна због непрописног паркирања... Остали смо и без таблица. Није проблем био платити казну 85€. Проблем је, у ствари, био у томе што је нама остало последњих 100€ у новчанику, од чега нам најмање 50 треба за гориво. Паа добро. Надали смо се да ће полицајци бити добре воље и пустити нас да платимо убитачну казну 35€ мање (наравно то је Дејин посао: експерт је у томе – комерцијалиста по струци), кукајући како је ту троје мале гладне деце и како смо ми само једна породица која је дошла на проклети одмор, а којој се дан претворио у пакао у секунди.

Бла бла. Е сад, проблем број два: имали смо крупно тј. једну новчаницу од 100, тако да смо морали да разменимо у две од 50. Замолили смо конобара да то уради. Ал' шта ти је Европска унија!

Конобар је врхом свог нокта загребао новчаницу и...

Одбио је да нам уситни. То је био фалсификат! Да.

Фалсификат! Ако сте мислили да је немогуће добити фалсификоване паре у мењачници у Србији – варате се. Океј. Нема нам друге. Идемо право у станицу и кукамо да нам они уситне паре, сасвим свесни ситуације и последице ако, не дај Боже, схвате шта покушавамо. Наравно, појављујемо се сат времена након радног времена и мада нико није отишао кући, и даље одбијају да нас приме: „Дођите сутра!“

Немојте нешто да заборавите!

дочекали су нас са реченицом „нема горива-штрајк“. Паа, ништа тражимо следећу. „Show must go on“. Међутим, иста ситуација била је и на наредне 4 пумпе.

Сва срећа па ова моја шопингхоличарка од маме брзо плане и успева да смогне снаге и поштено се издере на младу жену која на крају, под притиском попушта и пушта нас. Улазимо у канцеларију у којој седи најмање 20 полицајаца од којих само један прича енглески. Но, нитонебиби толики проблем, да то није био „Тарзански енглески“ како моја мама то каже. Елем, објаснили смо му шта и како и човек је кренуо да нам уситни паре и био спреман да прихвати само 50€, а остало да нама. Тако је отишао пут ходника, невероватно дугачког, скренуо лево, и онда нестао без трага. Прошло је 20 минута, а њега још нема. Прошло је 30 минута, а њега и даље није било. После добрих 45 минута

појављује се он и држи нешто у руци. Међутим и даље је био сувише далеко да би видели шта је или макар препознали боје. Али када је пришао, сада већ сасвим близу, могли смо уочити мноштво шарених новчаница. „Успео сам“ рекао је. И тако, покуписмо таблице и крену смо у кола. Сви смо се сместили док је Деја „буцио“ таблице. Убрзо смо кренули, докопали се аутопута и почели да тражимо пумпу. Стигли смо до прве пумпе, али

Катарина Радојичић, 9. ј.о.

Бруцошијада

„Шта мислиш, каква ће ми бити прозивка?“ је реченица коју је сваки бруцош, укључујући и мене, барем петсто пута поновио за ова три месеца од када смо овде, у СОШИГ-у. Већина нам је рекла да нећемо добро проћи и да ће нам „загорчати живот“. Неки су се уплашили и замрзели све десетаке који су нам спремали овај, наизглед

диван догађај. Некима просто није било важно шта ће други рећи за њих, па су се забавили и уживали до краја вечери.

Драго ми је што су се толико потрудили, што су нам приредили до сада најупечатљивију бруцошијаду, и искрено сумњам да ћемо моћи да их надмашимо следеће године. Већина прозивки била је смешна и добро осмишљена, међутим било је ту неких које нису баш приличиле догађају који гледају првенствено директорке и професори.

Тема, а посебно сценографија је била изванредна и за читаво дешавање је било потребно много труда и рада и све је било заиста одлично приређено.

Када смо ушли у салу, нестрпљиво смо ишчекивали да сазнамо прозивке, а поготово задатке које су спремиле за нас. Смејали смо се и забављали, а када сам крочила на сцену, није уопште било толико страшно колико сам очекивала да ће бити.

Питала сам две ученице шта мисле о овогодишњој Бруцошијади:

– Идеја је била одлична и све је било добро осмишљено, било је занимљиво, посебно плакат, сценографија и увод. Костими су били врло креативни и не знам како бих се ја тога сетила. Свидели су ми се задаци и прозивке су биле добре, и док сам стајала на бини била сам узбуђена, јер нисам знала шта могу да очекујем. Била сам одлично расположена, међутим, сутрадан када сам сумирала све утиске, схватила сам да је Бруцошијада била прегруба, као и неке прозивке. На пример, сам чин скидања дечака на сцени не приличи оваквој установи у којој треба да се образујемо и да се културно уздигемо – не знам да ли да именујем.

Шта мислиш о овогодишњој Бруцошијади, какви су ти утисци?

– Било је лепо, и идеја је била одлична, мада мислим да је већина прозивки и задатака била смишљена на основу изгледа и неких интимних чињеница о ученицима. Мислим да су претерали у појединим случајевима, јер неке прозивке нису биле смешне, зато што су залазиле у приватност, а колико ја знам, циљ овог дешавања није био да се деца омаловажавају и вређају.

– Како си се осећала када су прочитали твоју прозивку?

– Прво што сам помислила, било је да нису знали шта паметније да напишу, па су смислили неке ствари које су биле неповезане.

– Када си сазнала који је твој задатак, шта си помислила?

– Пожелела сам да се што пре заврши како бих сишла са сцене.

– Како ти се чине прозивке других ученика?

– Остале прозивке су биле у реду, мада мислим да је четири реда било сасвим довољно за сваку прозивку. Мислим да су претеривали док су нас пратили и гледали шта радимо, јер није био циљ да нас извређају, већ да се сви добро забавимо и да се деветаци осећају прихваћеније у свом новом друштву.

Јана Лишанин, 9.б

Бруцошијада

Из угла организатора

Као што већ знате, у СОШИГ-у се чак и о најмањем догађају дуго прича – зато сте сигурно сви и даље подутиском чувене Бруцошијаде. (Без брига деветаци, није вам нико запамтио целу прозивку.) Сада, кад је напоскон готова, могу вам одати ту не тако велику тајну да није било нимало лако приредити овакав програм, поготово што смо ми генерација препуна идеја, а познато је да нико није баш у сваком моменту спреман за радну атмосферу. Иза лепих „СОШИГ бајки” крију се сати свађе, стреса, неспавања, па чак и неких лоших оцена, али све то зарад једног вишег циља. Знамо како је бити нов и прибојавати се нове средине – не тако давно смо и ми били на месту деветака. Наш задатак је био да их мало опустимо, и надам да смо донекле у томе и успели. Додуше, склапање свега тога било је више него компликовано. Тему није било лако изабрати, јер није лако бити оригиналан након свих претходних генерација. Али када смо је напоскон смислили, мноштво идеја нам је падало на памет. Игра по игра, казна по казна – све је текло супер. Међутим, поред добрих идеја, наш проблем је био реализација. Трудили смо се да Бруцошијада буде што упечатљивија и заборавили да се то неће десити преко ноћи, као ни да нико други, осим нас самих, то неће урадити.

Додатни притисак била је чињеница да су нашем програму требали да присуствују посебни гости. Стога смо стисли зубе и кренули у акцију.

Права паника нас је ухватила недељу дана пре.

„Јесу они то сазнали прозивке?! Ко је задужен за костимеее? Нисам спавао целу ноћ, правио сам списак! Чији си ти груповођа?” су била свакодневна питања и изјаве у одељењима 10. а и б. Куповина реквизита, писање текста, смишљање

кореографија су такође били саставни део СОШИГ бајки. Мада, поред свог нервирања, приређивање Бруцошијаде 2015. било је и више него забавно. Ситне чарке на пробама, испробавање казни и задатака, смишљање прозивки, провале на састанцима су разлог зашто смо и били толико поносни завршетком нашег програма. То је као када слажете слагалицу, па испрва не можете ништа јасно да видите. Онда полако проналазите ћошкове, ивице, а затим и остале делове. Што се више ближите крају, слика постаје јаснија. И на крају добијете јасан приказ.

Ово је био један велики залагај за нашу генерацију, који смо уз доста труда и колегијалности успели да сажваћемо. За деветаке: СОШИГ бајке нису биле ништа више, осим добре намере – да се мало нашалимо. Надамо се да сте се лепо провели и да знате да, поред забаве и смеха, други циљ нисмо имали.

Поносно могу да назовем Бруцошијаду 2015. успешном и надам се да ће бити памћена у даљим генерацијама.

Бојана Мишулић, 10.б

Пантљике 2016

У Културном центру „Миклош Радноти” 28-ог фебруара у 17 часова песмом Амадеус бенда „Моја земља” и речима „Ко сме тај може, ко не зна за страх тај иде напред” почела је свечаност доделе пантљика матурантима српске гимназије „Никола Тесла”. Као организатори 11-ти разред је имао велики испит. Пред скоро 700 људи, под рефлекторима и са великим очекивањима публике, војска 11-ог разреда изашла је на сцену. Тада је све почело. Оно што смо протеклих месеци вежбали и пробавали, оно око чега смо се сви потрудили, оно због чега је пало доста ружних речи, свађа, али и доброг дружења и зближавања. Опет смо показали да, иако то можда не делује тако, ми смо сложни, креативни, упорни и вредни. Све то је било потребно да би Пантљике 2016. биле посебне и изузетно успешне.

Анђела Теслић 11.б

Последњи бљесак.

Последња рунда аплауза.

Последње поклањање.

Пуни страха и узбуђења, стојимо постројени иза завеса и чекамо... И чекамо... Чини се као вечност. Чујемо марширање које подсећа на наше прве кораке у овој школи. И кад смо чули речи које су подсећале на охрабривање наших родитеља, када смо као несигурни деветаци пролазили кроз тешке тренутке – Ко сме, тај и може – сетих се да смо се упркос свему упутили ка непознатом и успели. И ево нас овде, сада. Та помисао исцртава један искрен осмех на нашим лицима. И онај осећај нелагодности нестаде.

Излазимо на сцену и примамо пантљику. Задовољно седамо на место. Постајемо део историје ове школе. Отварамо врата наше будућности. Нисмо ни слутили шта нас све чека кад смо закорачили у ову зграду. Сад знамо. И свега се сећамо. Једанаести разред, сетивши се наших прича о Бруцошијади, нашој првој свечаности на Тргу ружа, с темом „Војна академија”, спремио је програм. Све то подсетило нас је на дане које смо провели као део ове заједнице, када смо заједно учили, певали, играли, смејали се, плакали и помагали једни другима; на наше прве утиске, безброј питања и мисли које су извирале неухватљивом брзином у нашим главама; на то како смо, временом, постали породица.

И након говора директорке и представника дванаестих разреда, после којих је вероватно већини људи у публици потекла барем једна суза, дошло је време да се на јединствен начин опростимо од сцене. Као резултат свих проба на које смо се непрестано жалили, али и на којима смо се смејали, напослетку смо уживали у плесу. Елегантни окрети уз звуке валцера и живахни кораци уз модерну музику, било је оно што нам је било потребно да се опустимо и храбро и одлучно заузмемо светлом обасјану позорницу.

Људи који су нас претходних година васпитавали, срећни и са сузама у очима, видели су да је време да нас полако пусте да лутамо светом и да не морају толико да брину, јер смо овде стекли пријатеље који ће увек бити уз нас.

Јер ми смо спремни за будућност која нас зове.

Спремни смо за нове изазове, нове путеве, са новим људима, мудрији, снажнији.

Ивона Чолаковић, 12.б

II SUSRET GIMNAZIJA EVROPE

Сусрети гимназија Европе

Један од најзначајнијих, овогодишњих програма били су Други сусрети гимназија Европе који су се одржали у Мађарској престоници. Улогу домаћина од прошлогодишње Земунске гимназије преузела је наша школа, на челу са професорком Кристином Бекић. Тема ових сусрета била је наставникова улога у наставном процесу. На основу тога професорка Кристина је саставила

упитник који је послат свим школама и свако је вршио истраживање међу ученицима своје гимназије. Питања су се углавном односила на наставников однос према часу, административним обавезама, талентованим ученицима, њиховом залагању и др. Свака школа учесница је имала задатак да сними кратак филм или направи презентацију о својој гимназији и о месту одакле долазе. Код нас су четворочлану екипу чинили Петар Марић, Милорад Дудор, Никола Копривица и Невена Богићевић, матуранти који су били ученички домаћини. Дружење је трајало непуних пет дана, од 7. до 11. марта. Првог дана, пре подне смо дочекивали госте, показивали школу, обилазили учионице и водили их до њиховог смештаја у Текелијануму. Тог првог поподнева одржана је радионица упознавања на којој је акценат био на представљању две нове чланице гимназије из Македоније „Орце Николов“ и Четврте београдске гимназије. Након тога смо имали

слободно време које смо искористили водећи госте у кратку шетњу по кварту. Другог дана била је најважнија радионица на којој је свака школа кроз графике и презентације приказала

результате својих упитника. Закључак скоро сваке школе је био исти – наставникова улога је веома важна, од њега зависи заинтересованост ученика, а замерка скоро свих ученика била је слаба употреба ИТ технологије којој данас, већина професора има приступ. Након завршетка радионице и сумирања ученичких одговора, уследило је слободно време. У та непуна три сата, водили смо наше другаре у

шетњу и разгледање града. Обишли смо Трг хероја, Цитаделу и Ваџи улицу. Ученици који су по први пут у Будимпешти, били су одушевљени оним што град има да понуди. Трећег дана смо у школској организацији обишли Парламент који је оставио најјачи утисак. Након тога смо ишли у шетњу градом уз пратњу професора из школе. Тога дана, смо, такође, имали још једну радионицу, у ствари интерактивни квиз, на коме смо проверавали колико познајемо једни друге кроз питања која су била везана за државе из којих долазимо. Имали смо кратко слободно време после кога смо отишли на крстарење бродом и вечеру. Тада нисмо морали много да се трудимо да анимирамо госте, јер је Будимпешта када падне вече и упале се сва светла, сама по себи довољно лепа да оставља без даха. Сутрадан, претпоследњег дана, препричавали смо доживљаје са крстарења и протеклих дана, гледајући фотографије и уживајући у последњем заједничком дану. Време смо испунили обиласком српских споменика у Будимпешти и Сентандреји где смо имали и ручак. Те вечери, у школи је организована „ex – уи“ журка на којој су сви уживали, опустили се певајући најпознатије хитове. Укупно дружење је трајало мање од недељу

дана, али упркос томе, сви смо се јако зближили. Имала сам утисак као да поједине људе знам много дуже. Уз овакав вид сарадње, школа је за нас, ученике, једно посебно искуство које нам пружа могућност да склопимо нова пријатељства, упознамо другачије људе и путујемо. Сада, када се све завршило и даље смо у контакту, видимо се када стигнемо, али су друштвене мреже ту да смање километре који нас раздвајају.

Невена Божићевић 12.6

Добротворно вече

Да ли сте некад били на Бродвеју? Ако нисте, тог 19.03.2016. у фискултурној сали Основне школе и гимназије Никола Тесла, могли сте да уживате у правом спектаклу! Програм предвођен водитељима професорком Оливером Мунишић и матурантом Алеском Продановићем, све нас је оставио без даха.

На самом почетку, изведена је позната нумера групе АВВА „Матта Миа“. На сцени су, поред ученика, плесали и професори који су својом кореографијом употпунили наступ. Публика није штедела аплаузе, а неки су чак и заиграли заједно са њима. Наравно, као и увек, уживали смо у рецитацијама и плесу најмлађих ученика наше школе. Једна ученица нам је показала и како звучи цимбал.

Матуранти су још једном показали своје плесачке способности, а драмска секција је публику насмејала изведбом две сјајне представе. Професори и велики број ученика, пред сам крај програма, показали су да свако може да игра фолклор. Публика је такође могла да ужива и у наступу великог хора наше школе. Програм је традиционално завршен песмом „Ово је школа мојих снова“, уз коју су сви певали и плесали.

Поред великог броја родитеља, професора и ученика, програму је присуствовао и министар рада Александар Вулин, који је истакао да је одушевљан програмом и атмосфером која је владала у сали. А ви, ако сте пропустили овај догађај, обавезно дођите следеће године, јер вас ми чекамо на истом месту са још бољим програмом! :)

Татјана Дамњановић 11.6

Ми смо та екипа

У Кечкемету је од 1. до 3. априла одржано државно првенство у кошарци за ученике средњих школа у мушкој и женској конкуренцији. Кренуле смо на државно да одбранимо титулу прошлогодишњег првака Мађарске, освојену у Мишколцу. Уз помоћ нашег тренера Немање Томашевића и уз сав труд и напор који смо улагале током целе године, успеле смо да постигнемо оно што смо желеле. При самом доласку на првенство биле смо у центру пажње због прошлогодишњег успеха. Та чињеница је подигла степен одговорности, али и тензију у самој екипи, много већу него прошле године. Наш капитен и мозак нашег тима Соња Самоковлија, као и Данијела Ковач, ушле су у најбољу петорку турнира. На другој утакмици групне

фазе, наша кључна играчица Бојана Мишулић је задобила тежу повреду колена и нажалост није могла да настави да игра. Међутим, то је није спречило да нас заједно са бројним родитељима, директорком др Јованком Ластић и нашим тренерима бодри до победе. Мушка екипа је била надомак злата, али је у полуфиналу изгубила од Сомбатхеља и освојила бронзану медаљу. Наши дечаци су показали шта је тимска игра, велика одлучност и жеља за победом, тиме што се нису предавали ни у једном тренутку. Ова

медаља има посебну вредност за професора Дејана Младеновића, јер му је то прва медаља коју је освојио као тренер. Заједно смо тренирали – дечаци и девојчице, и на неки начин постали једна велика породица. Као да смо сви били један тим. Женска екипа је, као што је било очекивано освојила златну медаљу на Будимпештанском турниру, док су дечаци потврдили своју бронзу.

И за крај бих желела да се захвалим директорки др Јованки Ластић и нашим тренерима Немањи Томашевићу и професору Дејану Младеновићу што су веровали у нас и онда када ми нисмо.

Јована Дудуковић 10.а

Злато за одбојкашице

После освојеног злата на Будимпештанском првенству, добиле смо зелено светло за државно првенство. Пре нашег одласка шушкало се да смо фаворити. Напорно смо радиле и тренирале целе године. Ово такмичење одржало се у Дебрецину где су се скупиле најбоље екипе Мађарске. Кренуле смо 15. априла са нашим тренером

професором Дејаном Чичићем у поход на злато. У петак смо одиграле две утакмице лако савладавши противнике, док нас је сутрадан чекало пуно изазова. У суботу смо играле чак четири утакмице. Два пута смо се састајале са екипом Дебрецина и можемо се похвалити да смо имале бројнију публику од домаће екипе. Наиме, момци из Будимпеште који су се такође такмичили у својој категорији, после својих утакмица навијали су за нас. Такође нас је подржавала и наша пријатељска екипа из Веспрема са којом сада већ традиционално играмо пријатељске утакмице као загревање за државно. У суботу касно увече, савладале смо и последње противнике и ушле у финале, као што смо и очекивале. У финалу смо се састале са прошлогодшњим победницама из Њиређхаза. У недељу 17. априла после доручка са професором Чичићем, уживале смо на сунцу локалног кафића, уз лимунаду и опуштену атмосферу. Око поднева је почео догађај викенда: велика сала овдашње гимназије није више била подељена на делове, и све очи су биле упрте у нас. Судије су биле ту, навијачи орни за навијање, тренери спремни да дају подршку играчицама, а само наша прва постава у дубоком сну. Требало нам је два сета да се освестимо и разбудимо. Екипа Њиређхаза није била боља од нас и то смо

и доказале. После пет напетих сетова славиле смо победу док се име наше школе орило салом. Сузе радоснице потекле су истог момента када је судија свирао крај. Постале смо прваци државе! Осећај је био невероватан. Након доделе медаља на којој су посебне награде за најбољег играча и најбољег тренера добили наш капитен Марина Вукобрад и професор Чичић, славље се наставило опуштањем у локалном *Aqua* парку који је свима пријао после напорног викенда. Касно увече, окићене златним медаљама и носећи пехаре у рукама, стигле смо у наш дом где смо дочекане срдачним честиткама наших другара.

Катарина Поповић 11.б

Брод шампиона!

Након успешне спортске сезоне наши кошаркаши, кошаркашице и одбојкашице, заједно са тренерима Немањом Томашевићем, професором Дејаном Младеновићем и Дејаном Чичићем, прославили су овогодишње резултате на броду који је пловио Дунавом кроз Будимпешту.

Посебно им је ласкало присуство директорке Јованке Ластих која им је била подршка током свих такмичења. Директорка је присутне подсетила на освојене медаље и захвалила се играчима на уложеном труду. Једна од предности наших екипа је тимски дух и другарска атмосфера која је владала и на овом крстарењу. Следи заслужан одмор, а затим пуном паром ка новим циљевима.